

Bilo je pozno v noči, menda ob dveh. Šel sem takoj v posteljo, ker na parniku nisem spal mnogo. A ker me je zanimalo mesto, sem vstal zgodaj.

Zanimivo je življenje na ulicah v južnih mestih pač ves dan, a posebno mi je uga-jalo vedno zjutraj, ko prihajajo ljudje z de-že, in seveda zvečer, ko gre noblesa na promenado.

kakor na slikah v cerkvi; oči jim zró v svet božji napol zamišljeno, sanjavo, napol ra-dostno, skoro malo razposajeno. Radovedno zró tujca, ki si ogleduje z zanimanjem vsako malenkost. Če pa jim pogleda naravnost v lica in oči, jim zatrepeta na mehkih ustecah komaj viden smehljaj. — „Bog z Vami, dra-žestna, nedolžna bitja! Najrajši bi se Vam pridružil in bi Vas spremljal v šolo in bi

DIOKLECIOVA PALAČA V SPLJETU.

Življenje v teh ulicah ali ob morju je res pisano. Kar blesti se od raznovrstnih noš in raznobojnih oblačil. In ti krasni obrazi, zagoreli navadno, a skladni, čestokrat naravnost klasični! Telesa kakor izklesana iz sirmiškega, fruškogorskega marmorja! Tu ali tam stoji slikovita gruča žen ali močnih, koščenih mož. Govoré naglo in glasno. Vmes stopajo mlade deklice s knjigami. Obrazi

kramljal z Vami vso pot in vse dopoldne in ves dan. Sladka je Vaša govorica kot mila glasba... A miru in doma ne bi našel tudi pri Vas —; za teden morda, za dva, a potem bi prišel nemir, prišlo bi hrepenenje. Zato je bolje, da človek gre kar kmalu... Bog z Vami in hvala za oni sladki nasmeh...“

Stolnica! Kolikokrat sem že sanjaril o nji, o tem bivšem mavzoleju Dioklecianovem!